

Sygn. akt VI GC 442/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 marca 2014 r.

Sąd Okręgowy w Rzeszowie VI Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Andrzej Borucki

Protokolant: st. sekr. sądowy Ewa Teper

po rozpoznaniu w dniu 12 marca 2014 r. w Rzeszowie

na rozprawie

sprawy z powództwa: A. K.

przeciwko : Towarzystwo Budownictwa (...) Spółka z o.o. w K.

o zapłatę

I. z a s ą d z a od pozwanego Towarzystwa Budownictwa (...) Spółki z o. o. w K. , który odpowiada solidarnie z Przedsiębiorstwem Produkcyjno-| Usługowym (...) SA w R. na rzecz powódki A. K. kwotę 91.627,58 zł (dziewięćdziesiąt jeden tysięcy sześćset dwadzieścia siedem zł 58/100) z ustawowymi odsetkami od kwot:

- 6.966,50 zł od dnia 31 stycznia 2012 r.;

- 82.611,79 zł od dnia 31 marca 2012 r. do dnia zapłaty;

II. z a s ą d z a od pozwanego na rzecz powódki kwotę 8.199,- zł

(osiem tysięcy sto dziewięćdziesiąt dziewięć zł) tytułem kosztów postępowania.

Sygn. akt VI GC 442/13

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 marca 2014 r.

Pismem z dnia 16 grudnia 2013 r. powódka A. K., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K., wniosła przeciwko Towarzystwu Budownictwa (...)

Sp. z o.o. w K., pozew o zapłatę kwoty 82.611,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami postępowania.

Uzasadniając żądanie pozwu podała, że w dniu 7 listopada 2011 r. zawarła z Przedsiębiorstwem Usługowo-Produkcyjnym (...) S.A. umowę podwykonawczą w ramach realizacji projektu „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych w K. przy ul. (...) (III i IV klatkowych) wraz z infrastrukturą na działce nr (...)”. Inwestorem powyższego projektu był pozwany, który w dniu 8 października 2010 r. zawarł umowę o roboty budowlane z (...) S.A.

Dalej wywodziła, że wykonała roboty objęte umową podwykonawczą i wystawiła z tego tytułu fakturę VAT nr (...) z dnia 29 lutego 2012 r.

na kwotę 82.611,79 zł z 30 dniowym terminem płatności. Wobec braku zapłaty wytoczyła przeciwko (...) S.A. powództwo, które zakończyło się prawomocnym wyrokiem z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt V GC 778/12, zasądającym w/w kwotę wraz z ustawowymi odsetkami. Powódce nie udało się jednak wyegzekwować swojej wierzytelności od wykonawcy.

Powołując się na przepis art. 647¹ k.c. podniosła, że w niniejszej sprawie inwestor wyraził zgodę w sposób dorozumiany na zawarcie umowy podwykonawczej. Pozwany wiedział bowiem o wykonywaniu tynków i wylewki przez powódkę i się temu nie sprzeciwiał. Roboty wykonywane przez powódkę były nadzorowane ze strony pozwanego przez F. K., który dokonywał odbiorów i wpisów w dzienniku robót, oraz prowadził rozmowy z pełnomocnikiem strony powodowej S. K. (1).

Mimo wezwania pozwanego do zapłaty dochodzona pozwem należność nie została uregulowana.

W odpowiedzi na pozew (k. 21-22) pozwana spółka wniosła o oddalenie powództwa w całości oraz zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany przyznał, że był inwestorem opisanej wyżej inwestycji, zaś wykonawcą (...) S.A. w R..

Dodał, że udzielenie zamówienia odbyło się na podstawie ustawy z dnia 19 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych. Wskazał również na zapis § 8 umowy z dnia 8 października 2010 r. zawartej pomiędzy inwestorem a wykonawcą, z którego wynika, że (...) S.A. zobowiązał się wykonać przedmiot umowy „kompleksowo siłami własnymi, osobiście”. Zdaniem pozwanego oznacza to, że wykonawca nie zgłosił mu wykonywania przedmiotu zamówienia przy udziale podwykonawców. Na poparcie swojego stanowiska powołał się na orzecznictwo sądów apelacyjnych oraz Sądu Najwyższego (bez wskazania konkretnych spraw) wskazując, że wyrażenie zgody może nastąpić dwojaki sposób, tj. bierny i czynny. Odnosząc się do zgody dorozumianej stwierdził, że może ona mieć miejsce wówczas gdy inwestor ma wiedzę o istotnych elementach umowy podwykonawczej. Wiedzy takiej pozwana spółka w okolicznościach niniejszej sprawy nie miała.

Brak przedmiotowej zgody pozwanego wyłącza zatem jego odpowiedzialność wobec powódki, o której mowa w art. 647¹ § 2 i 5 k.c., za roboty przez nią wykonane na podstawie umowy podwykonawczej.

Strona pozwana zarzuciła nadto, że powódka nie sprecyzowała zakresu robót jakie wykonała, ani nie załączyła umowy zwartej z wykonawcą. Odesłanie w tym zakresie do akt sprawy sądowej jest zaś błędne.

W piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2014 r. powódka rozszerzyła żądanie pozwu do kwoty 91.627,58 zł. Jednocześnie zażądała odsetek ustawowych od kwoty 82.611,79 zł od dnia 31 marca 2012 r, do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.966,50 zł od dnia 31 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty.

Strona powodowa wyjaśniła, że roszczenie wynika umowy nr (...) zawartej w dniu 11 sierpnia 2011 r. z (...) S.A. na wykonanie tynków na przedmiotowej inwestycji. Powódka za wykonane przez siebie roboty wystawiła na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...) na kwotę 92.880 zł. Wykonawca częściowo uregulował należność z tej faktury.

Do zapłaty pozostała kwota 9.015,79 zł, której wymagalność został ustalona prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w(...) z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt V GC 580/12.

Odnosząc się do odpowiedzi na pozew powódka stwierdziła, że umowa podwykonawcza nr (...) oraz wyrok zasądający kwotę 82.611,79 zł od wykonawcy zostały dołączone do wezwania z dnia 28 listopada 2013 r. Pozwany miał zatem możliwość zapoznania się z nimi i ustosunkowania się do ich treści, czego nie uczynił.

Jednocześnie pottrzymała swoje stanowisko co do wiedzy pozwanego

o wykonywaniu przez nią jako podwykonawcę robót i ich zakresie, tym samym wyrażenia dorozumianej zgody. Na poparcie swojego stanowiska powołała się na uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 29 kwietnia 2008 r., sygn., akt III CZP 6/2008.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 8 października 2010 r. pozwany Towarzystwo Budownictwa (...) Sp. z o.o. w K. zawarł z Przedsiębiorstwem Usługowo – Produkcyjnym (...) S.A. w R. umowę nr (...), której przedmiotem było wykonanie zadania pn. „Budowa dwóch budynków mieszkalnych wielorodzinnych w K. przy ul. (...) (...) (III i IV klatkowych) wraz z infrastrukturą na działce nr (...)”.

Na podstawie 8 w/w umowy wykonawca zobowiązał się wykonać przedmiot zamówienia kompleksowo siłami własnymi, osobiście, zgodnie z dokumentacją projektową, specyfikacją istotnych warunków zamówienia, sztuką budowlaną, warunkami technicznymi wykonania i odbioru robót oraz obowiązującymi normami i przepisami.

Na podstawie umowy o pełnienie nadzoru inwestorskiego z dnia 5 października 2010 r. pełny nadzór na powyższą inwestycją wykonywało Przedsiębiorstwo Produkcyjno – Usługowo – Handlowe (...) Sp. z o.o. w K., w imieniu którego w zakresie branży budowlanej funkcję tę pełnił F. K..

(Dowód: umowa nr (...) wraz z aneksem nr (...), k.23-31, 32-34; umowa o pełnienie nadzoru inwestorskiego, k. 35-37; zeznania świadka F. K. oraz słuchanego w charakterze strony pozwanej S. K. (2) – nagranie rozprawy z dnia 12 marca 2014 r.)

W dniu 11 sierpnia 2011 r. Przedsiębiorstwo Usługowo – Produkcyjne (...) S.A. w R. zawarło z A. K., prowadzącą działalność gospodarczą pod nazwą (...) Usługi (...) – Budowlane A. K., umowę podwykonawczą nr (...). Na podstawie umowy wykonawca powierzył podwykonawcy (powódce) wykonanie robót w ramach opisanej wyżej inwestycji w zakresie tynków cementowo – wapiennych kat. IV (§ 1 ust. 1). Wartość tych robót ustalono na kwotę 519.970 zł netto (§ 1 ust. 2 i 3).

Powódka wykonała roboty objęte powyższą umową. (...) S.A. nie zapłacił jej jednak całości wynagrodzenia. Powyższe skutkowało wytoczeniem przez A. K. sprawy sądowej przeciwko wykonawcy pod sygn. akt V GC 580/12. W powyższej sprawie Sąd Rejonowy w Rzeszowie V Wydział Gospodarczy wyrokiem z dnia 28 grudnia 2012 r. zasądził od (...) S.A. na rzecz powódki kwotę 9.015,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 6.966,50 zł od dnia 31 stycznia 2012 r. do dani zapłaty.

W dniu 7 listopada 2011 r. (...) S.A. zawarł z powódką A. K. kolejną umowę podwykonawczą nr (...) w ramach realizacji przedmiotowej inwestycji, której przedmiotem było wykonanie przez powódkę wylewek za wynagrodzeniem 225.000 zł netto. Powódka w/w roboty wykonała, co zostało potwierdzone protokołem odbioru z dnia 29 lutego 2012 r., a następnie z tego tytułu wystawiła fakturę VAT nr (...) z dnia 29 lutego 2012 r. na kwotę 82.611,79 zł. Pomimo upływu terminu płatności (...) S.A. przedmiotowej należności nie uregulował. Wobec czego powódka skierowała swoje roszczenie na drogę sądową wytaczając przeciwko w/w spółce powództwo o zapłatę powyższej kwoty w sprawie V GC 778/12. Prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w R. V Wydziału Gospodarczego z dnia 18 października 2012 r. od (...) S.A. zasądzono na rzecz A. K. kwotę 82.611,79 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 31 marca 2012 r. do dnia zapłaty.

(Dowód: umowa podwykonawcza nr (...), k. 53-55; wyrok SR z 28.12.2012 r., sygn. akt V GC 580/12, k. 50.; akta sprawy SR w (...) o sygn. V GC 778/12 - wyrok z 18.10.2012 r. wraz z uzasadnieniem, k. 80, 84-85, zeznania świadka P. B. (1), J. K., S. K. (1) – nagranie rozprawy z dnia 12 marca 2014 r.).

Pozwanej spółce nie zostały przekazane w/w umowy zawarte pomiędzy powódką a (...) S.A., nie dokonywano również wpisów w dzienniku budowy świadczących o wykonywaniu robót objętych tymi umowami przez firmę powódki. W trakcie wykonywania przedmiotowych robót na placu budowy przebywała ok. 3-5 brygad po ok. 5 pracowników powódki. Pracownicy ci wjeżdżali na teren budowy samochodami z logo firmy powódki, oraz posiadali podobne oznaczenia (firmy powódki) na noszonych przez siebie ubraniach. Prezes zarządu pozwanej spółki (...) i widział znajdujących się na budowie podwykonawców, w tym pracowników powódki. Wiedzę o wykonywaniu przez powódkę robót na przedmiotowej inwestycji jako podwykonawca posiadał również F. K. pełniący funkcje inspektora nadzoru. Pozwany był również informowany przed zakończeniem robót przez powódkę o trudnościach z płatnościami ze strony (...) S.A.

Na przedmiotowej inwestycji roboty wykonywali również inni podwykonawcy, oprócz firmy powódki. Pozwana spółka nie żądała opuszczenia przez wykonawców, ani też nie kwestionowała w żaden sposób ich obecności na budowie.

(Dowód: zeznania świadka P. B. (1), J. K., S. K. (1) – nagranie rozprawy z dnia 12 marca 2014 r.).

Pismem z dnia 28 listopada 2013 r. powódka wezwała pozwaną spółkę do zapłaty kwoty 115.752,54 zł wraz z ustawowymi odsetkami wskazując, że należność ta stanowi wynagrodzenie za roboty wykonane na podstawie umowy podwykonawczej nr (...) zawartej z (...) S.A.

Powyższe ustalenia faktyczne Sąd poczynił w oparciu o okoliczności bezsporne oraz powołane wyżej dowody z dokumentów oraz zeznania świadków P. B. (1), J. K., S. K. (1) i F. K. oraz słuchanego w charakterze strony pozwanej prezesa zarządu S. K. (2).

Sąd uznał dowody z dokumentów za wiarygodne jako nie budzące wątpliwości co do autentyczności ich treści, oraz braku kwestionowania ich przez strony.

W ocenie Sądu zeznania świadków P. B. (1) i J. K. zasługują w całości na wiarę bowiem świadkowie ci odpowiadali na zadane im pytania swobodnie i spójnie, ich zeznania wzajemnie ze sobą oraz z zeznaniami S. K. (1) korespondowały. Nadto P. B. (1), a zwłaszcza J. K., są osobami obcymi dla stron, a tym samym nie są bezpośrednio zainteresowani wynikiem sprawy.

Sąd Okręgowy nie dał wiary zeznaniom świadka F. K. co do twierdzeń, że nie wiedział o wykonywaniu robót przez powódkę jako podwykonawcę bowiem przeczą temu zeznania świadków w szczególności P. B. (1) i J. K.. Nadto nie sposób przyjąć, że w sytuacji gdy na budowie przebywało momentami nawet 5 brygad po ok. 5 pracowników posługujących się pojazdami i ubraniami z oznaczeniami firmy powódki świadek ten był przekonany, że są to pracownicy (...) S.A.

Tym bardziej, że na budowie roboty wykonywali również inni podwykonawcy. Za brakiem wiarygodności zeznań tego świadka w tej części przemawia również fakt, że aktualnie realizuje na rzecz pozwanej spółki nadzór inwestorski na innych budowach.

Sąd odmówił również waloru wiarygodności zeznaniom słuchanego w charakterze strony pozwanej S. K. (2) w zakresie twierdzeń o braku wiedzy i zgody na udział powódki jako podwykonawcy przy realizacji inwestycji. Jako Prezes zarządu spółki nadzorował przebieg robót na inwestycji, często przebywał na placu budowy, prowadził rozmowy z kierownikiem budowy P. B. (2), był informowany przez niego oraz pełnomocnika powódki o trudnościach w płatnościach ze strony wykonawcy – (...) S.A. Ponadto jest on bezpośrednio zainteresowany wynikiem niniejszej sprawy, zaś kwestia wiedzy pozwanego o wykonywaniu robót i ich zakresie jest kluczowa dla rozstrzygnięcia.

Wniosek dowodowy z przesłuchania stron Sąd ograniczył do osoby Prezesa zarządu pozwanej spółki bowiem zgodnie z twierdzeniami pełnomocnika powódki jego mocodawczyni posiadała wiedzę o faktach istotnych dla sprawy głównie od S. K. (3), który działał jako jej pełnomocnik.

Sąd postanowił oddalić wniosek dowodowy zawarty w pozwie odnośnie zobowiązania strony do przedłożenia dziennika budowy jako zbędny dla rozstrzygnięcia sprawy albowiem kierownik budowy zeznał, że wpisy w zakresie robót wykonywanych przez powódkę nie były dokonywane.

Sąd Okręgowy mając na uwadze powyższe zważył co następuje:

Powódka A. K., prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą (...) A. K., w niniejszym procesie dochodziła od pozwanego zapłaty kwoty 91.627,58 zł wraz z ustawowymi odsetki i kosztami postępowania. Przy czym pierwotnie w pozwie żądała zapłaty 82.611,79 zł wraz odsetkami od tej kwoty. Strona powodowa w toku sprawy, w piśmie procesowym z dnia 22 stycznia 2014 r., rozszerzyła żądanie pozwu do kwoty 91.627,58 zł. Należność w kwocie 82.611,79 zł stanowiła wynagrodzenie

za wykonanie wylewek w ramach umowy podwykonawczej umowy

nr (...), objęte fakturą VAT nr (...) z dnia 29 lutego 2012 r.,

zaś kwota 9.015,79 zł wynikała z umowy nr (...) na wykonanie tynków na przedmiotowej inwestycji, z którego to tytułu powódka wystawiła na rzecz (...) S.A. fakturę VAT nr (...). Dodać należy, że wobec braku zapłaty powódka wytoczyła przeciwko (...) S.A. powództwa, które zakończyły się wydaniem wyroków przez Sąd Rejonowy

w R. V Wydział Gospodarczy z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt V GC 778/12, na kwotę 82.611,79 zł, oraz z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt

V GC 580/12, na kwotę 9.015,79 zł.

W ostatecznie sprecyzowanym żądaniu powódka domagała się również odsetek ustawowych od kwoty 82.611,79 zł od dnia 31 marca 2012 r., do dnia zapłaty oraz od kwoty 6.966,50 zł od dnia 31 stycznia 2012 r. do dnia zapłaty, tj. w zakresie uwzględnionym w/w wyrokami Sądu Rejonowego.

Głównym zarzutem pozwanej spółki w toku sprawy był brak co do zasady jej odpowiedzialności wynikającej z przepisu art. 647¹ § 5 k.c. wobec nie wyrażenia w żaden sposób zgody na zawarcie przez wykonawcę, tj. (...) S.A. umowy podwykonawczej z powódką. Pozwany zarzucał także, że powódka nie wykazała swojego roszczenia.

W tym miejscu należy wskazać, że Sąd Okręgowy rozpoznając niniejszą sprawę – na mocy art. 365 § 1 k.p.c. - był związany wyrokami Sądu Rejonowego w (...) V Wydziału Gospodarczego z dnia 18 października 2012 r., sygn. akt V GC 778/12, oraz z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt V GC 580/12.

Moc wiążąca prawomocnego orzeczenia sądu oznacza, że dana kwestia prawna kształtuje się tak, jak to przyjęto we wcześniejszym prawomocnym wyroku, co gwarantuje poszanowanie dla orzeczenia sądu ustalającego lub regulującego stosunek prawny stanowiący przedmiot rozstrzygnięcia. Określone w powyższym przepisie związanie stron, sądów oraz innych organów i osób treścią prawomocnego orzeczenia wyraża nakaz przyjmowania przez nie, że w objętej nim sytuacji stan prawny przedstawiał się tak, jak to wynika z sentencji wyroku. Skutkiem zasady mocy wiążącej prawomocnego wyroku jest to, że przesądzenie we wcześniejszym wyroku kwestii o charakterze prejudycjalnym oznacza, że w procesie późniejszym ta kwestia nie może być już w ogóle badana. Zachodzi tu zatem ograniczenie dowodzenia faktów, objętych prejudycjalnym orzeczeniem. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 10 września 2013 r., I ACa 898/12, LEX nr 1369269).

Przechodząc do rozważań co do meritum sprawy należy wskazać, że powódka odpowiedzialności pozwanego upatruje w przepisie art. 647¹ § 5 k.c. jako inwestora. Powyższy przepis wprowadza solidarną odpowiedzialność zawierającego umowę z podwykonawcą oraz inwestora i wykonawcę za zapłatę wynagrodzenia za roboty budowlane wykonane przez podwykonawcę. Odpowiedzialność ta wynika zatem z przepisów prawa a nie z umowy i ma charakter gwarancyjny.

Na podstawie bogatego orzecznictwa sądowego przeważa wykładnia, w duchu życzliwej interpretacji dla podwykonawców, jako podmiotów o słabszej pozycji w obrocie gospodarczym, którym mimo spełnienia świadczenia odmawia się zapłaty za wykonane roboty. Aktualnie już jednolicie przyjmuje się w orzecznictwie, że rozróżnia się zgodę tzw. czynną, w tym dorozumianą,

i tzw. bierną (milczącą przewidzianą w art. 647¹ § 2 zd. 2 k.c.). Jednocześnie też przyjmuje się, że do zgody inwestora w trybie art. 647¹ § 2 zd. 2 k.c. nie stosuje się art. 63 § 2 k.c. (forma pisemna). Zgoda ta może być zatem wyrażona przez każde zachowanie, które ujawnia ją w sposób dostateczny (art. 60 k.c.), niezależnie od tego zgodę uważa się za wyrażoną w razie ziszczenia się przesłanek określonych w art. 647¹ § 2 zdanie drugie k.c.

(nie zgłoszenia na piśmie w terminie 14 dni od przedstawienia umowy z częścią dokumentacji, dotyczącej jej wykonania, sprzeciwu lub zastrzeżeń). (por. uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 27 czerwca 2013 r., III CSK 298/12, LEX nr 1365675).

W okolicznościach niniejszej sprawy nie mamy do czynienia z wyrażeniem przez inwestora w sposób czynny (oficjalne zawiadomienie poprzez przedstawienie mu umowy przez wykonawcę – (...) SA) zgody na zawarcie przez wykonawcę umowy podwykonawczej na roboty. Wobec powyższe należało ustalić, w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy, czy inwestor wyraził zgodę poprzez czynności dorozumiane.

Przy tego rodzaju zgody inwestor może wyrażać ją w sposób wyraźny pisemnie bądź ustnie, albo poprzez inne zachowanie, które w sposób dostateczny ujawnia jego wolę (art. 60 k.c.). Może zatem nastąpić to poprzez czynności faktyczne, w sposób dorozumiany, na przykład przez tolerowanie obecności podwykonawcy na placu budowy, dokonywanie wpisów w jego dzienniku budowy, odbieranie wykonanych przez niego robót, oraz dokonywanie podobnych czynności. Zgoda może być przy tym, co istotne, wyrażona na każdym etapie, ale nie później niż do czasu wykonania robót przez podwykonawcę (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2011 r., III CSK 152/10, LEX nr 1102865; uchwała Sądu Najwyższego 7 sędziów z dnia 29 kwietnia 2008 r., III CZP 6/08, OSNC 2008/11/121, LEX 369669; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 lipca 2009 r., V CSK 24/09, LEX nr 527185; wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 4 lipca 2013 r., I ACa 535/13, LEX nr 1356644).

Przyjąć należy, że dorozumiana zgodna inwestora wyrażona w sposób czynny jest skuteczna, gdy dotyczy umowy, której istotne postanowienia, decydujące o zakresie solidarnej odpowiedzialności inwestora z wykonawcą za wypłatę wynagrodzenia podwykonawcy są znane inwestorowi, albo z którymi miał możliwość zapoznania się (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 października 2010 r., II CSK 210/10, OSNC 2011/5/59, LEX nr 786938). Nie jest zatem konieczne przedstawienie inwestorowi przez wykonawcę umowy z podwykonawcą lub jej projektu wraz z częścią dokumentacji. Wystarczy, gdy inwestor uzyska informacje o osobie podwykonawcy oraz treści umowy zawartej pomiędzy wykonawcą a podwykonawcą. Nieistotne jest przy tym źródło tej wiedzy, natomiast niezbędne jest, aby umowa została zindywidualizowana podmiotowo i przedmiotowo (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 26 czerwca 2008 r., II CSK 80/08).

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy (poczynionych ustaleń faktycznych) należy stwierdzić, że pozwany jako inwestor niewątpliwie dowiedział się o powódce jako podwykonawcy w trakcie wizyt na placu budowy Prezesa zarządu oraz jego rozmów z kierownikiem budowy i S. K. (1). F. K. pełniący ze strony inwestora funkcję inspektora nadzoru oraz S. K. (2) przebywając często na budowie z pewnością uzyskali wiedzę o zakresie wykonywanych przez powódkę robót wykończeniowych, tj., tynków i posadzek. S. K. (2) jako Prezes zarządu pozwanej spółki nadzorował przebieg robót na inwestycji, na placu budowy przebywał często, prowadził rozmowy z kierownikiem budowy P. B. (2), był informowany przez niego oraz pełnomocnika powódki o trudnościach w płatnościach ze strony wykonawcy – (...) S.A. Ponadto widział na terenie budowy pracowników powódki w strojach z logo jej firmy, oraz pojazdy z oznaczeniem jej firmy. Mimo uzyskania wiedzy o powyższym pozwany jako inwestor nie podjął żadnych działań wobec (...) SA w sytuacji, gdy wykonawca zobowiązał się do nie zatrudniania podwykonawców (wykonania przedmiotu umowy osobiście, własnymi siłami). Przede wszystkim nie zażądał opuszczenia przez jej pracowników terenu budowy, jak również nie zweryfikował ich uprawnień do przebywania na przedmiotowej budowie, co powinien zrobić w przypadku braku przedmiotowej zgody, zważywszy na fakt liczby pracowników powódki (nawet 5 brygad po 5 pracowników) i wyraźnego oznaczenia na noszonych przez nich ubraniach.

Skoro zatem powódka bez przeszkód wykonywała roboty należy przyjąć, że pozwany w sposób dorozumiany zgodził się na jej udział przy realizacji przedmiotowej inwestycji jako podwykonawca. Za powyższym przemawiają nadto zeznania świadków w szczególności P. B. (1) i J. K., którzy wprost zeznali, że S. K. (2) (prezes zarządu pozwanej spółki) oraz F. K. (inspektor nadzoru) godzili się na to. Dodać należy, że wyrażenie zgody przez pozwanego miało miejsce etapie realizacji inwestycji.

Zważywszy na powyższe Sąd Okręgowy uznał, że pozwany jako inwestor odpowiada solidarnie z (...) S.A. (wykonawca) za dochodzone w niniejszym procesie przez powódkę roszczenie na podstawie art. 647¹§ 5 k.c. Dlatego też w stosunku do pozwanego – na mocy w/w przepisu orzekł jak

w pkt. I wyroku. Przy czym Sąd zastrzegł w wyroku fakt solidarnej odpowiedzialności za przedmiotowe należności przez pozwaną spółkę obok (...) S.A., wobec której to spółki roszczenie to zostało zasądzone wyrokami Sądu Rejonowego V Wydziału Gospodarczego z dnia

18 października 2012 r., sygn. akt V GC 778/12, oraz z dnia 28 grudnia 2012 r., sygn. akt V GC 580/12.

W przedmiocie odsetek ustawowych Sąd orzekł na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c. mając na uwadze treść żądania pozwu oraz w/w wyroków Sądu Rejonowego w(...)

W przedmiocie kosztów procesu Sąd orzekł na podstawie art. 108 § 1 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. stosownie do wyniku sprawy.